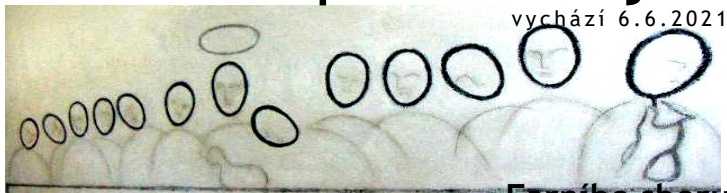

List k Neděli po svaté Trojici

Farního sboru

Českobratrské církve evangelické v Chrástu

Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného.

1. Korintským 2,2

Jsou věty, které platí jen někdy (třeba „dnes je hezké počasí“) a ty, které platí za všech okolností (například „slunce svítí, i když ho nevidíme“). Jsou věty, které také o nás platí jen někdy (že se nám daří) a ty, které platí vždy (že jsme milovanými Božími dětmi). I ty první věty mají svůj význam a své místo. Jejich úskalím je ale to, že se týkají vždy jen někoho a jiné vylučují.

Pavel píše Korintským, že mezi nimi nechce znát nic než Krista ukřižovaného. A připojuje, že nepřišel „hlásat Boží tajemství nadnesenými slovy nebo moudrostí“, že přišel „sláb, s velkou bází a chvěním“ a neopíral své kázání „o vmlouvavá slova lidské moudrosti“.

Soustředí se na to podstatné, co se bytostně týká každého. Nejde mu o efekt, vlastní uznání ani o prostředky, kterými by druhé přesvědčil. Zvěstuje radostnou zprávu, jejíž přijetí předpokládá konfrontaci s Kristem odmítnutým a trpícím. A nejde jen o obsah zvěsti, ale také o způsob jejího podání. Patří k ní totiž ochota přijmout slabost a ubohost jejich adresátů a jako v Ježíšově zvěstování Božího království také blízkost slabým a trpícím.

MODLITEBNÍ “MOST”

v okruhu 2. neděle po sv. Trojici

„A Ježíš říkal: „S Božím královstvím je to tak, jako když člověk hodí semeno na zem; v noci spí a ve dne vstává a semeno klíčí a roste, on ani neví jak.” (Marek 4,26-27)

Spojme se denně ke společné modlitbě!

Čt 10.6.	Ž 92,1-4.12-15 Židům 2, 5-9	Za nemocné a vězněné
Pá 11.6.	Ž 92,1-4.12-15 Židům 11, 4-7	Za trpící a pronásledované
So 12.6.	Ž 92,1-4.12-15 Marek 4, 1-20	Za umírající a zemřelé
Ne 13.6.	Ž 92,1-4.12-15 Marek 4, 26-34	Za církvev a její služebníky
Po 14.6.	Ž 52 Galatským 6, 11-18	Za ty, kdo vládnou a slouží druhým
Út 15.6.	Ž 52 Zjevení 21,22 – 22,5	Za ty, kdo prožívají zkoušky a pokušení
St 16.6.	Ž 52 Lukáš 6, 43-45	Za rodiny a osamělé

Závěrečná modlitba

**Bože, náš Otče,
každý dobrý dar a každý růst pochází od tebe.
Přislíbil jsi nám své království.
Dej, ať smíme doufat v jeho příchod,
i když nevidíme, jak roste zaseté zrna tvého slova.
Prosíme tě o to skrze Krista, našeho Pána.
Amen.**

Evangelium podle Joba

Přátelé,

ráda bych se s Vámi podělila o svůj nedávný zážitek z četby knihy Evangelium podle Jób, kterou napsal a ilustroval slovenský teolog a kazatel Daniel Pastirčák (někdy označovaný za „slovenského Tomáše Halíka“) a v roce 2017 ji v českém překladu vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Po úvodu a zasazení do kontextu obsahuje kniha postupně celý biblický text knihy Jób a jeho výklad, který byl pro mě osobně velmi smysluplný, zajímavý a umožnil mi tuto knihu nově pochopit. Když se pokusím shrnout některé hlavní myšlenky, tak je to:

- konflikt tradiční teologie kletby a požehnání (tj. spravedlivému Bůh žehná a hříšníka trestá), na níž stavěli ve svých řečech i Jóbovi přátelé, jako přehledného a logicky uchopitelného systému, versus všemocný, živý a lidským rozumem nepoznatelný a nepředpověditelný Bůh,
- důraz na osobní pravdivost, která smí klást otázky, nevědět a nerozumět,
- snaha o hledání a poznávání Boha takového, jaký skutečně je (což je doživotní úkol), namísto lpění na jeho obrazu nebo spíše karikatuře, vytvořených v našich představách,
- uchopení a vysvětlení Jóbova příběhu i novozákonní optikou a v kontextu s evangeliem (odtud i název knihy).

Nejedná se o lehké čtení (Evangelium podle Jób, jsem louskala vždy po 5-10 stránkách asi dva měsíce, abych vždy měla možnost přečtené vstřebat), ale opravdu jsem si užívala, jak chytře a poutavě je kniha napsaná, a jsem vděčná za spoustu zajímavých pohledů a hlubokých myšlenek, s nimiž jsem se zde mohla setkat. Pravděpodobně také záleží na tom, v jakém životním období se při čtení takového textu člověk zrovna nachází – mně v tom mém kniha velmi oslovila a obohatila a ráda Vám ji proto doporučuji.

Na závěr připojuji několik úryvků, které mě zaujaly:

„Jóbuův pohled na svět podstupuje v průběhu knihy radikální změnu perspektivy. Původní Jóbova perspektiva byla perspektiva statického, hotového světa. Svět je přesně uspořádán, vládne v něm právní stav, Jób chce vést s Bohem soudní spor. Klepe ale kladívkem na stůl před prázdným sálem vesmíru – nikdo na jeho žalobu neodpovídá. Když Bůh na konci knihy přece jenom vystoupí ze svého mlčení, tím, co řekne, Jóbovu perspektivu zcela změní.

Z ukončeného, právně definovaného světa Bůh přivádí Jóba do světa probíhajícího tvoření, do nedokončeného dynamického světa otevřeného tajemství budoucích možností. (...) Dokud se Jób na Boha dívá skrze metaforu soudce, nerozumí ničemu; tak trochu se podobá soše, do které sochař zrovna mocně buší svým dlátem. Socha klade odpor: Jsem snad netvor, že na mě útočíš? Co špatného jsem udělal, že mi způsobuješ taková muka? V okamžiku, kdy v Bohu začne poznávat umělce při tvůrčím díle, perspektiva se mění a mnohé nepochopitelné věci začínají dávat nečekaný smysl. Být člověkem v této perspektivě znamená octnout se v nedokončeném stavu uprostřed nehotového světa.“ (str. 68)

„Jób na Boží otázku odpověděl takto: Hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl (42,3). Zdá se však, že Bůh s Jóbem úplně nesouhlasí: „Ano, Jóbe. Mluvil jsi o tom, čemu nerozumíš, ale mluvil jsi o tom správně. Ani na okamžik ses netvářil, že víš víc, než víš. Říkal jsi, co bylo v tvém srdci, nikomu jsi nic nepředstíral, přiznal sis, že nevíš; tvou řeč netvořily předem dané pozice – tvořily ji modlitby a otázky. Neuzavíral jsi mě ve vysvětlující řeči jako podmět v třetí osobě jednotného čísla. Kládl jsi sám sebe přede mne jako otázku, v modlitbě jsi volal k mému Ty, skrytému za věcmi jevového světa.“ (str. 335)

„Pro Jóna je Bůh Pravda sama. Vzdát se ve jménu Boha závazku vůči pravdě by pro Jóna znamenalo ve jménu Boha popřít Boha. Jelikož Bůh je pravda, Jób se rozhodl být pravdivý za každou cenu, i kdyby jeho vyjádření mělo v uších zbožných přátel znít jako rouhání. Elífaz a jeho druhové mluví o Bohu jednoznačně, definitivně – absolutně, Jób o Bohu mluví relativně. Jób odmítá mluvit v neosobních autoritativních poučkách, ani na chvíli nepředstírá, že je vlastníkem absolutní pravdy. Vše, co o Bohu řekne, má charakter svědectví.“ (str. 337)

„O Bohu mluvmе raději málo, mluvmе o něm co nejméně. Mluvmе pouze tehdy, když je to nezbytné. A když se odhodláme o něm promluvit, mluvmе čestně a pravdivě.“ (str. 337)

„Jób nakonec přece jen nachází cestu ke smyslu bytí. Nachází ji však, aniž by se mu dostalo vysvětlení. Zde je třeba hledat smysl Boží odpovědi neodpověděním. Do našich existenciálních otázek Bůh svým slovem nevstupuje tak, že nám vysvětlí příčiny a objasní následky. Boží slovo k nám nepřichází, aby vše vysvětlovalo – přichází k nám, aby v nás konalo. Lidský jazyk vysvětluje, Boží slovo tvoří z ničeho novou realitu. Bůh často místo odpovědi posílá otázky, které mají moc proměnit nás v kvalitativně novou bytost. Když trpíš nevysvětlitelným utrpením, nehledej u Boha slovo vysvětlení, hledej u něj slovo, které ti pomůže přijmout utrpení tak, aby v tobě dosáhlo svého smyslu.“ (str. 348)

„Moudrost se nezískává objevováním, nedosahuje se bádáním. Moudrost k nám přichází jako zjevení, rodí se ve vztahu k Bohu, jenž nás utváří, ve vztahu k Otci, z něhož se rodí všechno, čím jsme. Pro člověka otevřeného celé realitě není moudrost záležitostí rozumového vysvětlení, je pro něj vztahem k nekonečnému, jenž nás v každé přítomné chvíli utváří z ničeho.“ (str. 352)

Martina Tonarová

Z NOCI KOSTELŮ

JEŠTĚ MLUVÍ, AČ ZEMŘELI

9.6. **Efrém Syrský** (kol. 306- 373), jáhen, exegeta, kazatel a básník, byl slavným učitelem teologie a žádaným poradcem biskupů.

O Panně Marii

*„Pán k ní přišel, aby se stal sluhou.
Slovo k ní přišlo, aby v jejím lůně mlčelo.
Blesk vstoupil do ní, aby nevyvolal hřmění.
Pastýř k ní přišel, a hle, narodil se Beránek,
jenž tlumeně pláče.*

Mariino lůno totiž obrátilo role:

*Ten, který stvořil všechny věci, vstoupil do
něj chudý.*

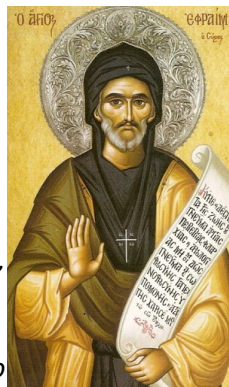
Nejvyšší přišel k ní (Marii), ale vešel s pokorou.

Záře vešla do ní, ale v šatech skromných.

Ten, který štědře rozdává, poznal hlad.

Ten, který napájí, zakusil žízeň.

Nahý a svlečený z ní vyšel ten, který odívá všechny věci krásou.”

Z Komentáře k Diatessaronu:

Kdo je schopen důkladně pochopit jediné Tvé slovo, Pane? Mnohem více z něho opomíjíme, než chápeme, tak jako žíznivý člověk, který pije vodu z pramene. Boží slovo ukazuje rozmanitou podobu, v závislosti na schopnosti poznávajících. Pán totiž ozdobil své slovo rozličnou krásou, aby každý, kdo je zkoumá, mohl vidět to, co ho okouzluje. Ve svém slově Pán skryl mnohotvárné bohatství, aby každý z nás mohl v tom, o čem rozjímá, nalézt pro sebe užitek.

Slovo Boha je stromem života, které ti z každé strany dá blažené ovoce; je jak ona na poušti otevřená skála, jež všem

poskytla duchovní nápoj. „Požívali,“ jak říká apoštol, „duchovní pokrm a pili duchovní nápoj.“

Pokud tedy kdokoliv dokázal pojmout kousíček z oněch bohatství, nechť si nemyslí, že v Božím slově se nachází pouze to, co sám našel, ale nechť zví, že ze všech mnohých pokladů se mu podařilo vidět pouze toto. Nechť neříká, že slovo je slabé a ubohé, a nechť jím na základě toho nepohrdá, že mu bylo dáno mít účast sotva na drobné části, ale spíše, neschopen plného porozumění, nechť velebí Boha za jeho nezměrnost.

Raduj se proto z nasycení a nermuť se, že hojnost slova přesahuje tvé touhy. Kdo touží, ten pije s radostí a nermoutí se, že nedokáže vypít pramen. Nechť raději zřídlo přesahuje tvé touhy, než aby touhy měly vyčerpát zřídlo. Pokud uhasíš touhy a nevyčerpáš pramen, můžeš z něj pít znova, kdy jen zatoužíš. Kdyby však s pominutím toužení pominulo také zřídlo, pak takové vítězství nad ním by se pro tebe stalo neštěstím.

Děkuj tedy za to, co jsi obdržel, a nermuť se kvůli hojnosti toho, co zbývá. To, co jsi obdržel a vzal, je již tvým vlastnictvím, a to, co zbývá, rovněž na tebe čeká. To, co jsi nemohl z důvodu slabosti obdržet ihned, obdržíš později, vytrváš-li. Nechtěj najednou unáhleně porozumět tomu, co se takovým způsobem pochopit nedá, ale ani ve své lenosti neopouštěj to, co je možné dosáhnout pouze postupně.

Železniční 477, 330 03 Chrást,
č. účtu: 722349319/0800
Farář: Karel Šimr, mobil 739 244 774,
e-mail: karel.simr@evangnet.cz
chrast.evangnet.cz